USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. T. H.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2022, č. j. 4 A 37/2022 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 2. 9. 2022, č. j. 4 A 37/2022 – 24, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2022, č. j. CPR-21764-3/ČJ-2022-930310-V233. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 2. 6. 2022, č. j. KRPA-183612-17/ČJ-2022-000022-ZSV, a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon pobytu cizinců*“), a byla stanovena doba v délce dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Důvodem vedoucím k uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval na území ČR v období ode dne 1. 2. 2022 do 1. 6. 2022 bez cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu.

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 1. 6. 2022 žalobce při pobytové kontrole zajistila hlídka Policie ČR, protože nepředložil žádný doklad totožnosti. Lustrací v příslušných evidencích policie zjistila, že žalobce nemá na území ČR oprávnění k pobytu. Žalobce vypověděl, že cestovní doklad ztratil někdy

v roce 2021 na Ukrajině, kam letecky přicestoval ze země původu v dubnu téhož roku na turistické vízum. Na Ukrajině nepracoval a odjel z ní dne 1. 2. 2022 do ČR, a to ukrytý v nákladovém prostoru kamionu. Cílem jeho cesty byla tržnice Sapa v Praze a důvodem k vycestování snaha najít si v ČR zaměstnání. Žije v Sapě u kamaráda, zde i brigádně pracuje. Žalobce po dobu pobytu v ČR neučinil žádné kroky k získání pobytového oprávnění. V ČR žádné vazby nemá, ve Vietnamu mu nic nehrozí a žijí tam jeho rodiče a manželka se dvěma dětmi.

[3] Městský soud především konstatoval, že s ohledem na zjištěný skutkový stav, který žalobce nijak nerozporoval, není uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Vzal přitom v potaz okolnosti, které popsal sám žalobce ve správním řízení. Žalobce v ČR nenavázal pevné vazby, naopak celou rodinu má ve Vietnamu. Žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování, neuvedl. Žalobce je v produktivním věku a v dobrém zdravotním stavu. Podle městského soudu žalobce v žalobě ani neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti způsobují, že správní vyhoštění je podle něj nepřiměřené. Dále se městský soud neztotožnil s dalšími námitkami uvedenými v žalobě, které se týkaly motivace k opuštění Ukrajiny, nemožnosti vycestování do vlasti v důsledku pandemie onemocnění COVID-19, nemožnosti získat v ČR nový cestovní doklad s ohledem na jazykovou bariéru, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebo povinnosti opustit území ČR namísto správního vyhoštění, a nakonec ani s námitkou nepřiměřenosti délky doby, po kterou žalobce nesmí vstoupit a pobývat na území členských států EU. Městský soud uzavřel, že správní vyhoštění v délce dvou let je adekvátním opatřením, přičemž správní orgány zohlednily všechny individuální okolnosti na straně žalobce.

[4] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Výslovně neuvádí žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Podle něj se městský soud dostatečně nezabýval postupem podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. K tomu odkazuje na žalobu a poukazuje na několik okolností, které podle něj způsobují nepřiměřenost takového zásahu (stěžovatel hodlá dobrovolně opustit ČR; nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu či veřejný pořádek a zdraví; má v ČR přátele, kteří se za něho mohou zaručit; z Ukrajiny vycestoval, neboť tam byla problematická situace; stěžovatel se nemohl z Ukrajiny po ztrátě cestovního dokladu vrátit domů s ohledem na pandemii koronaviru). Uzavírá, že podle jeho názoru nebylo uložení správního vyhoštění namístě, ale správní orgány mu měly uložit pouze povinnost k opuštění území.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[7] Dříve, než může Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech (zde ve věci správního vyhoštění) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského (zde městského) soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Z kasační stížnosti nicméně vyplývá, že v ní stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. V tomto směru však stěžovatel pouze uvedl, že se městský soud dostatečně nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti správního vyhoštění s ohledem na soukromý a rodinný život stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje a přijatelnost kasační stížnosti v souvislosti s ním neshledal. Rozsudek městského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na všechny žalobní námitky. Konkrétně námitce nepřiměřenosti správního vyhoštění se městský soud věnoval zejména v odstavci 22 napadeného rozsudku, jak též vyplývá z rekapitulace řízení před městským soudem shrnuté výše (viz odstavec [3] tohoto usnesení). V odstavcích 23 až 31 napadeného rozsudku se poté městský soud srozumitelně vypořádal i s dalšími žalobními tvrzeními. Rozsudek městského soudu proto není nepřezkoumatelný.

[11] V projednávané věci stěžovatel dále nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Ostatně městský soud v napadeném rozsudku příhodně odkazoval na judikaturu kasačního soudu, která na věc dopadá a jež se týká přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince, jakož i přiměřenosti délky doby uloženého vyhoštění (viz např. rozsudky ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32, a ze dne 5. 5. 2020, č. j. 10 Azs 67/2020 – 32).

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. **odmítl pro nepřijatelnost**.

[13] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení

úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. prosince 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu